Pregaria.cat

Entrada

Anar deixant espai interior als altres

Quan va marxar et vas adonar que havíeu estat més d'una hora en aquell bar tan sorollós i sempre ple de gent que entrava i sortia. Va dir: "És tard. Ens ha passat el temps tan ràpid, adéu..." I mentre sortia et vas adonar que realment era una persona excepcional.

Una persona ni molt alta ni molt baixa, ni molt bella ni molt lletja, tan normal; això sí, quan parlava sempre somreia i quan escoltava notaves que estava absolutament concentrada en el que tu deies. Hi ha poca gent, certament, amb unes qualitats relacionals tan notables. Segurament ni se n'adonava, era tot tan natural, sense artifici ni actituds estudiades o apreses en una escola de relacions públiques.

Et vas quedar en el bar encara una estona més reflexionant sobre aquests pensaments. Vas anar recordant la llarga amistat que ja venia dels anys escolars, dels campaments dels estius i de la carrera. Sens dubte havia anat millorant. Abans era una persona com més centrada en ella mateixa. Sembla que lentament s'hagués anat desprenent de preocupacions personals i d'aquell afany tan humà de voler ser protagonista, i esdevenir el centre d'atenció. Com passa en una nau on en mig de la gran tempesta comencen a tirar per la borda paquets inútils.

Gent com aquesta és la que ens manca. Persones que hagin anat cedint espai interior a altres persones, a causes socials justes. Que sempre es plantegin aquell "què podem fer". I que es deixin d'una vegada de cercar anar esdevenint el centre del món. Els importa l'altre, els importa la gent, la societat, els desfavorits i explotats. Saben que tenen forces limitades i deures lògics que han d'afrontar amb competència, però van cedint espai interior, i per tant exterior, als altres. Gent que en un sentit positiu "es neguen a si mateixes i porten la creu cada dia".

No creus que ens manca molta gent amb aquest estil de vida? I si ens ho plantegem aviat i ens deixem de tantes històries?

Jesús Renau sj